

Rozjímanie na piatok 4. týždňa v pôstnom období

Rozjímanie na piatok 4. týždňa v pôstnom období. Navrhované témy sú: Kristus bol prenasledovaný; príklad mučeníkov; blízkosť s tými, ktorí trpia.

V URČITOM MOMENTE kniha Múdrosti opisuje spôsob myslenia a konania tých, ktorých nazýva „bezbožnými“. Boli to pravdepodobne odpadlí Židia, ktorí pod vplyvom materialistického a hedonistického spôsobu myslenia opustili vieru svojich otcov. Svätý

autor ich predstavuje ako ľudí, ktorí
nariekajú nad nezmyselnosťou
existencie a práve preto jej čelia so
srdcom plným krutosti: riadia sa
zákonom silnejšieho, zle
zaobchádzajú so slabými a
bezbrannými a hnaní svojimi
vášňami neznášajú spravodlivosť
spravodlivých.

„Striehnime na spravodlivého, lebo
je nám na ťarchu,“ hovorí sa vo
Svätom písme, „protiví sa našim
výčinom (...), honosí sa, že má
znalosť o Bohu, nazýva sa synom
Pánovým. Žalobou je proti nášmu
zmýšľaniu, už aj pohľad naňho je
nám na ťarchu. Veď je život jeho
nepodobný ostatným, odlišné sú jeho
chodníky“ (Múd 2, 12-15). Tento opis
„spravodlivého“ je obrazom
prorokov, ktorých nachádzame v
celých dejinách spásy: mužov
vyvolených Bohom, verných svojmu
poslaniu, ktorí často trpeli
odmietnutím a prenasledovaním zo

strany mocných, niekedy až na smrť. Tento opis je však predovšetkým portrétom Ježiša Krista.

Pán bol prenasledovaný od samého začiatku svojho kázania a čoraz horšie sa k nemu správali, v miere v akej robil zázraky a ľudia ho za to obdivovali. Reptali proti nemu, vrhali naňho tieň pochybností, snažili sa naňho nastražiť dialektické pasce. Ježišova reakcia je však prekvapujúca: „Ježiš sa nestázuje, neponosuje sa. Ani vtedy, keď mu nemilosrdne strhnú z tela šaty. Teraz chápem nezmyselnosť svojho ospravedlňovania sa, toľkých prázdnych slov. Pevné predsavzatie: pracovať a trpieť pre môjho Pána — ale bez slov“[1].

DEJINY CIRKVI BOLI od počiatku a po celé stáročia poznačené

prenasledovaním. V Cirkvi bolo veľa hrdinstva, väčšinou diskrétneho a skrytého. Je veľmi veľa kresťanov, ktorí podľa slov svätého Pavla premáhali zlo dobrom (porov. Rim 12, 21). A tak je to aj dnes, keď mnohí naši bratia a sestry v nemálo krajinách naďalej riskujú svoje profesijné príležitosti, stabilitu, slobodu, ba dokonca aj svoj život, aby boli verní Ježišovi Kristovi. „V rôznych častiach sveta je mnoho kresťanov, ktorí trpia prenasledovaním, a my musíme dúfať a modliť sa, aby sa ich súženie čo najskôr skončilo. Je ich veľa: dnešných mučeníkov je viac ako mučeníkov prvých storočí. Vyjadrime svoju blízkosť týmto bratom a sestrám: sme jedno telo a títo kresťania sú krvácajúce údy Kristovho tela, ktorým je Cirkev“[2].

Modlíme sa za prenasledovaných kresťanov. A zároveň, koľko sa od nich môžeme naučiť! Príklad ich

života, oživeného milosťou, nás jasne učí, čo znamená neklásť hranice Božej lásky. Spomienka na nich nám pomáha aj v našom každodennom živote, v malých i veľkých veciach, v ktorých chceme prejavovať svoju lásku. Ich dedičstvo je dedičstvom vernosti Ježišovi Kristovi. Našli silu vo svojej slabosti (porov. Hebr 11, 34), pretože svoj pohľad upierali na ukrižovaného Krista, keď boli „v samote väzníc, v posledných hodinách po vynesení rozsudku smrti, v dlhých nociach čakania na blížiacu sa vražednú ruku, v chlade koncentračného tábora, v bolesti a únave nezmyselných pochodov“[3]. Byť spoludedičmi toľkých svätých nás naplňa hrdosťou. A zároveň nás to môže viesť k tomu, aby sme prosili o pokoru, aby aj nás Duch Svätý naplnil svojou silou.

„JEŽIŠ BUDE V AGÓNII až do konca sveta; počas tohto času nesmieme spať“[4]. Ježiš, mŕtvy a vzkriesený pre našu spásu, zostáva v agónii v každej žene a v každom mužovi, ktorý trpí, je prenasledovaný, opovrhovaný alebo nespravodlivo nepochopený. Kresťan nemôže byť ľahostajný k utrpeniu týchto ľudí. Niektorí z nich môžu byť od nás fyzicky ďaleko. Ale možno sú nám iní blízki. „Čokoľvek ste urobili jednému z týchto mojich najmenších bratov, mne ste urobili“ (Mt 25, 40). Kiež by sme prosili Pána, aby v nás tieto jeho slová zostali živé; kiež by nám daroval múdre a citlivé srdce, schopné vnímať potreby a utrpenie našich bratov a sestier, aby sme boli k dispozícii pomôcť im.

Tieto pôstne dni sú vhodné na rozjímanie o Kristovom umučení: Ježiš opovrhovaný, mučený vojakmi, na ktorého sa Pilát pozeral s ľahostajnosťou, opustený učeníkmi,

bičovaný bičmi, nesúci kríž a zomierajúci na ňom plný pokory; no „každé jeho gesto, každé slovo je výrazom lásky, trpezlivej, silnej lásky“[5]. Vidieť Ježiša nás postupne privedie k očisteniu nášho pohľadu, aby sme boli schopní vidieť utrpenie mnohých ľudí, najmä tých okolo nás, a aby sme mali tvorivý súcit, ktorý ulaví druhým.

Mária stála vedľa svojho syna pri päte kríža. Videla jeho miernosť a trpezlivosť. Možno ho počula povedať tie nezabudnuteľné slová: "Otče, odpusť im, lebo nevedia, čo robia" (Jn 23, 34). Môžeme sa obrátiť na jej príhovor, aby pomohla všetkým kresťanom premáhať zlo dobrom: niektorí k tomu budú povolaní v bolestných a ťažkých situáciách, iní v obyčajnejších. Kiež by sme sa všetci, kontemplujúc Ježiša na kríži, naučili milovať svojich blízkych s milosrdenstvom a porozumením.

[1] Svätý Josemaría, *Krížová cesta*, X. zastavenie, bod 1.

[2] František, *Audiencia*, 29-IV-2020.

[3] F. X. Nguyen van Thuan, *Testigos de la esperanza*, s. 123.

[4] B. Pascal, *Pensamientos*, bod 553. Citované Benediktom XVI, *Audiencia*, 8-IV-2009.

[5] Svätá Josemaría, *Krížová cesta*, XI. zastavenie.